

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Присяжнюк Софії Мусіївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII

м. К и ї в
17 вересня 2018 року
№ 287-2(I)/2018

Справа № 3-312/2018(4237/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого,
Саса Сергія Володимировича – доповідача,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Присяжнюк Софії Мусіївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40), частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня

2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Присяжнюк С.М. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають статті 1, частині другій статті 3, статті 6, частинам першій, другій статті 8, частині другій статті 19, статті 21, частинам другій, третій статті 22, частині першій статті 24, статті 46, частині першій статті 64, пункту 14 частини першої статті 92, частині другій статті 131¹ Конституції України (є неконституційними), абзаци шостий, сьомий пункту 3, абзаци шостий, сьомий підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76), частину двадцятую статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами (далі – Закон № 1697).

Згідно з абзацами шостим, сьомим пункту 3 розділу I Закону № 76 частину вісімнадцяту статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами (далі – Закон № 1789) викладено у такій редакції: „Умови та порядок перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“.

Відповідно до абзацив шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76 частину двадцятую статті 86 Закону № 1697 викладено у такій редакції: „20. Умови та порядок перерахунку призначених пенсій

працівникам прокуратури визначаються Кабінетом Міністрів України“. Частина двадцята статті 86 Закону № 1697 діє в редакції Закону № 76.

Присяжнюк С.М. з квітня 2000 року перебуває на обліку в управлінні Пенсійного фонду України в місті Вінниці (далі – Управління) та отримує пенсію за вислугу років, обчислену згідно з вимогами статті 50¹ Закону № 1789, яка діяла на момент призначення пенсії. У жовтні 2016 року Присяжнюк С.М. звернулася до Управління із заявою про перерахунок призначеної пенсії на підставі Закону № 1789, який діяв на час призначення пенсії, у зв'язку з підвищенням заробітної плати прокурорсько-слідчих працівників, однак Управління відмовило у задоволенні її заяви.

Вінницький міський суд Вінницької області постановою від 14 лютого 2017 року задовольнив адміністративний позов Присяжнюк С.М. до Управління та зобов'язав його здійснити перерахунок призначеної пенсії Присяжнюк С.М. відповідно до вимог статті 50¹ Закону № 1789.

Вінницький апеляційний адміністративний суд постановою від 7 червня 2017 року скасував постанову суду першої інстанції та відмовив у задоволенні адміністративного позову Присяжнюк С.М. Цей суд зазначив, що на дату звернення Присяжнюк С.М. із заявою про перерахунок призначеної пенсії стаття 50¹ Закону № 1789 втратила чинність, а визначення умов та порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури частиною двадцятою статті 86 Закону № 1697 віднесено до компетенції Кабінету Міністрів України.

Вищий адміністративний суд України ухвалою від 29 червня 2017 року відмовив Присяжнюк С.М. у відкритті касаційного провадження у справі.

Присяжнюк С.М. звернулася до Верховного Суду України із заявою про перегляд ухвали Вищого адміністративного суду України з підстав неоднакового застосування судом касаційної інстанції статті 50¹ Закону № 1789 у подібних правовідносинах. Верховний Суд постановою від 31 травня 2018 року відмовив Присяжнюк С.М. у задоволенні вказаної заяви, зазначивши, що „з 1 грудня 2015 року – початку застосування постанови Кабінету Міністрів України від 9 грудня 2015 року № 1013 та у

зв'язку з набранням у подальшому чинності Законом України „Про прокуратуру“ № 1697–VII, яким по-іншому врегульовані правовідносини, пов'язані із пенсійним забезпеченням працівників прокуратури, пенсії, призначені за статтею 50¹ Закону України № 1789–XII, не підлягають перерахунку у зв'язку з підвищенням розміру заробітку працюючих працівників прокуратури“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що Верховна Рада України, делегуючи повноваження Кабінету Міністрів України стосовно визначення умов та порядку перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури, позбавила пенсіонерів органів прокуратури права на перерахунок призначених пенсій. Автор клопотання стверджує, що оспорювані положення Закону № 76, Закону № 1697 порушують її „гарантоване частинами другою і третьою статті 22 Основного Закону України конституційне право на недопустимість скасування чи звуження змісту і обсягу існуючих прав і свобод“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ до повноважень Конституційного Суду України належить вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність) законів України (їх окремих положень) за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (пункт 9 статті 7); Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) чинних актів (їх окремих положень) (частина перша статті 8).

Суб'єкт права на конституційну скаргу наполягає на неконституційності абзаців шостого, сьомого пункту 3 розділу I Закону № 76,

яким внесені зміни до частини вісімнадцятої статті 50¹ Закону № 1789. Отже, автор клопотання фактично оспорує конституційність частини вісімнадцятої статті 50¹ Закону № 1789 у редакції Закону № 76, положення якої втратили чинність у зв'язку з набранням чинності 15 липня 2015 року Законом № 1697.

Наведене є підставою для відмови у відкритті провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2.2. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

Аналіз матеріалів конституційної скарги дає підстави для висновку, що автор клопотання, процитувавши окремі положення Конституції України, Закону № 1789, Закону № 1697, юридичні позиції Конституційного Суду України, не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону № 76, частини двадцятої статті 86 Закону № 1697. Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, інших нормативно-правових актів, посилення на рішення Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали

Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017, ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Стверджуючи, що питання перерахунку призначених пенсій працівникам прокуратури має визначатися виключно законами України, а не актами Кабінету Міністрів України, автор клопотання висловлює власне розуміння пункту 14 частини першої статті 92, частини другої статті 131¹ Конституції України, яке полягає в тому, що „матеріально-побутове, і соціальне забезпечення прокурорів та інших працівників органів прокуратури є невід’ємною частиною організації та діяльності прокуратури“, а це не є обґрунтуванням неконституційності оспорюваних положень Закону № 76, Закону № 1697.

Отже, суб’єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 8, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Присяжнюк Софії Мусіївни щодо відповідності

Конституції України (конституційності) абзаців шостого, сьомого пункту 3, абзаців шостого, сьомого підпункту 2 пункту 42 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, частини двадцятої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII зі змінами на підставі пунктів 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**